

100

REIZEN DIE JE LEVEN VERANDEREN

ONTDEK DE MAGIE VAN REIZEN

100
**REIZEN
DIE JE LEVEN
VERANDEREN**

ONTDEK DE MAGIE VAN REIZEN

30

Cultuur

Avontuur

Wilde dieren

Geschiedenis

Reis

Omgeving

52

21

55

4

16

66

46

31

26

97

47

18

88

90

96

64

9

87

75

20

62

11

32

54

45

68

70

83

36

79

12

61

57

29

51

58

85

Noordelijke IJzee

ANTARCTICA

INHOUD

- 1** Leven en dood aan de oever van de Ganges
Matt Phillips **8**
- 2** Egyptische thuiskomst
Cristian Bonetto **12**
- 3** Schaatsen op spiegelijs
Duncan Craig **14**
- 4** Navajo-ceremonie: een deur gaat open
Aaron Millar **16**
- 5** Hernieuwd leven bij de Tour du Mont Blanc
Ian MacEacheran **18**
- 6** Aanwezig bij de toespraak van Mandela
Duff Battye **22**
- 7** Betoverd door leeuwen
Korina Miller **24**
- 8** Geschiedeniservaring bij de westmuur
Anita Isalska **26**
- 9** Carnaval: een golf van *alegría*
Robert Landon **28**
- 10** Verhalen van de Trans-Siberische spoorweg
John Lee **32**
- 11** Vallende ster onder de zuidpoolcirkel
Jurriaan Teulings **34**
- 12** Angst verdwijnt op de Camino
Andrew McCarthy **36**
- 13** Geslaagd voor de knippertest
Brian Jackman **40**
- 14** Liefde en licht bij trektocht in Tibet
Katalin Thomann **42**
- 15** Ontmoeting met Kuchinomaden
Paul Clammer **44**
- 16** Kamperen aan een rots
Jonathan Thompson **46**
- 17** Pacifisch perspectief
Simon Heptinstall **50**
- 18** Waar de slaven in opstand kwamen
John Gimlette **52**
- 19** Eerste wacht op de Koraalzee
Ruth Cosgrove **54**
- 20** Paardrijden met gaucho's
Brett Atkinson **56**
- 21** Beklimming van de Half Dome
Neil Wilson **60**
- 22** Ontmoeting met berggorilla's
Jane Powell **62**
- 23** Hernieuwd respect
William Allen **64**
- 24** Tempels bij zonsopgang
Nicky Holford **66**
- 25** Vogels op een koraaleiland
William Gray **70**
- 26** Wandeling door Central Park in de sneeuw
Tasmin Waby **72**
- 27** Bergredding in vreemde streken
Stephen Lioy **74**
- 28** In de Arabische woestijn
Oliver Smith **76**
- 29** Fietsend de angst voorbij
Ethan Gelber **80**
- 30** Zwemmen met walvissen
Jean-Bernard Carillet **82**
- 31** Piramide van verwachting
Liz Edwards **84**
- 32** Picknick in het verre noorden
Nigel Tisdall **86**
- 33** Duinen, tekens en piramiden
Emma Thomson **90**
- 34** Eindelijk een tijger in beeld
Daniel McCrohan **92**
- 35** Vrijwilliger na tsunami
Stephen Phelan **94**
- 36** Zelfoverwinning op kustpad
Paul Bloomfield **96**
- 37** In de nachttrein
Wailana Kalama **100**
- 38** Kanosafari tussen reuzen
Aurelia India *Birwood* **102**
- 39** Naar nieuwe Himalaya-hoogten
Stephanie Pearson **104**
- 40** Petra bij kaarslicht
Mike MacEacheran **106**
- 41** Broederschap op Kili
David Gorvett **110**
- 42** Blik in actieve vulkaan
James Gabriel *Martin* **112**
- 43** Op de fiets langs tempels
Joe Minihane **114**
- 44** Sterrenpracht
Sally Gray **116**
- 45** Reis naar het middelpunt van de aarde
Chris Zeiher **120**
- 46** Finn achterna op de Mississippi
Nicola Trup **122**
- 47** Naar de 'Verloren stad' van Colombia
Sarah Reid **124**
- 48** Door de kostbare bossen van Madagaskar
Emma Gregg **126**
- 49** Een last afgeschud
Ashley Garver **130**

- 50** Ontdekking van het oude Perzië
Claire Beyer **132**
- 51** Parijse opera in de woestijn
Brendan Sainsbury **134**
- 52** Nieuw perspectief tijdens West Coast Trail
Dayna Aamodt **136**
- 53** Dood en reïncarnatie op de Kora
Tony Wheeler **140**
- 54** Pier van geluk
Richard Mellor **142**
- 55** Eenzaamheid vergeten in de Grand Canyon
Amy C. Balfour **144**
- 56** Onder water met walvishaaien
Georgina Wilson-Powell **146**
- 57** Beklimming van El Teide
Paul Stiles **150**
- 58** Odyssee op de oceaan
Lucy Corne **152**
- 59** Omhoogkijken in verwondering
Penny Carroll **154**
- 60** Door de Gobiwoestijn
Benedict Allen **156**
- 61** Een school potvissen
Sarah Outen **160**
- 62** Venster op Antarctica
Jamie Lafferty **162**
- 63** Visie van een schrijver
Anthony Ham **164**
- 64** Het gaat niet om je bucketlist
Mike Howard **166**
- 65** Ingesneeuwd op Wutai Shan
Damian Harper **170**
- 66** Voedsel voor de ziel op Mount Bierstadt
Laura Brown **172**
- 67** Heling in Tibet
Antonia Bolingbroke-Kent **174**
- 68** Snoer van zwarte parels
Sophie Cunningham **178**
- 69** Vliegende slippers en Birkenstocks 180
Thomas Mills **180**
- 70** Wildkamperen in Wales
Phoebe Smith **182**
- 71** In het spoor van woestijnolifanten
Simon Parker **184**
- 72** Kijken naar een lavastroom
Oliver Berry **188**
- 73** Per fiets de Mont Ventoux op
Lori Rackl **190**
- 74** Toch niet verdwaald
Fionn Davenport **192**
- 75** Over de hachelijke Carretera Austral
Adrian Phillips **194**
- 76** Openbaring in de Notre-Dame
Don George **198**
- 77** Naar de top van de Elbroes
Hugo Turner **200**
- 78** Op jacht naar het noorderlicht
Nick Boulos **202**
- 79** Ochtendgoud in de stad
Kait Reynolds **206**
- 80** In het spoor van de sneeuwluipaard
Mike Unwin **208**
- 81** Het grootste hindoeëfeest
Mark Stratton **212**
- 82** Boven de Outback
Ross Turner **216**
- 83** Onwaarschijnlijke ontmoeting op de Theems
Marcel Theroux **218**
- 84** Volg mij maar: Japanse gastvrijheid
Katharine Nelson **220**
- 85** Zorgeloos op pad met de camper
Hannah Summers **222**
- 86** Ultima Thule-expeditie naar de Everest
Art Wolfe **226**
- 87** Eenzaamheid leren waarderen
Abigail Butcher **228**
- 88** Guyana's grootste geschenk
Chris Leadbeater **230**
- 89** Oog in oog met zeven leeuwen
Mark Eveleigh **232**
- 90** Levenslessen in het Amazonegebied
Anne Howard **236**
- 91** Berggazelle
Suzanne Joinson **238**
- 92** Transitie tijdens transit
Pico Iyer **240**
- 93** Langlaufen en snowboarden
Toby Skinner **242**
- 94** Gratis rit
Gary Arndt **246**
- 95** Surfen in de schemer
Duncan Madden **248**
- 96** Moment bij Machu Picchu
Susan Kurosawa **250**
- 97** Lancering van de Space Shuttle
Paul Brady **252**
- 98** Bij de naga baba's
Gopi Kallayil **256**
- 99** Over de bottenweg
Charley Boorman **258**
- 100** Verbinding leggen
Laura Millar **260**

LEVEN EN DOOD AAN DE OEVER VAN DE GANGES

VARANASI, INDIA

Ik ging voor het eerst in mijn leven alleen reizen, en hoewel het misschien een beetje melodramatisch klinkt, was ik bang dat ik niet meer thuis zou komen. India riep, maar in mijn rugzak zaten 300 injectienaalden. Nog maar enkele weken daarvoor had ik te horen gekregen dat ik mezelf om de 12 uur in de maag moest injecteren met bloedverdunner. Hoewel ik vreselijk bang was voor de dood, moest ik gewoon gaan. Ik was een succesvolle jonge geoloog, maar niet gelukkig met mijn leven; ik hoopte dat dit soloavontuur de schop onder mijn kont zou zijn die ik zo nodig had.

Ik kwam terecht in Varanasi, misschien wel de meest overweldigende stad in India. Het is een bijzonder heilige plek voor hindoes om te sterven (en te ontsnappen aan de kringloop van geboorte, dood en reïncarnatie); hier komen grote aantallen Indiase pelgrims naartoe die het einde van hun leven voelen naderen. Lijken zien is aan de orde van de dag. Al meteen na aankomst werd er een voorbijgedragen. De straten zijn vol van leven en armoede, en van alle aanblikken, geluiden en geuren die daarbij horen. De situatie was intenser dan ik me ooit had voorgesteld, laat staan ervaren. Maar toen ik op de westoever van de Ganges stond en over de brandstapels heen naar de grassige uiterwaarden aan de overkant keek, voelde ik me ineens heel kalm en vredig.

Door Matt Phillips

Een sadhu roeit over de Ganges in Varanasi

Onder: veel hindoes willen een plekje op de trappen bij de Ganges

Pelgrims baden in de rivier om hun zonden weg te spoelen

De ervaring

Aan de oever van de Ganges bezag ik leven en dood, en dat wakkerde niet alleen mijn liefde voor India maar ook die voor mijn eigen leven aan. Mijn belangrijkste inzicht? Dat de grootste tragedie niet is om te sterven, maar om niet echt geleefd te hebben. Ik kreeg gelijk. Die bange jonge geoloog kwam niet meer thuis. Ik wel.

De praktijk

Varanasi dateert vermoedelijk al uit de 12e eeuw v.C. en is een van 's werelds oudste bewoonde steden. Maar pas twee millennia later werd de stad belangrijk, toen de Indiase theoloog Shankaracharya de verschillende stromingen van het hindoeïsme verenigde.

Er zijn hier al duizenden jaren brandstapels en die vlammen continu.

Pelgrims komen hier echter niet alleen om te sterven en te worden gecremeerd bij Manikarnika Ghat, maar ook om zich in de Ganges te laten schoonwassen van hun zonden en om de rivier zelf te aanbidden.

De Ganges is het indrukwekkendst bij zonsopgang, wanneer de rivier en de *ghats* (trappen bij het water) glinsteren in het eerste licht van de dag, en bij zonsondergang, bij het *ganga aarti* in Dashashwamedh Ghat. Bij dit ritueel krijgt de godin Ganga vuur aangeboden; men zet dan talloze *diya* (kleischalen) met bloemen en een kaars in de rivier. Deze gloeiende eerbetonen die in het donker over de zwarte Ganges drijven, bieden een ongelooflijke aanblik.

Per trein, bus en vliegtuig is Varanasi goed te bereiken vanuit de rest van India.

ANGST VERDWIJNT OP DE CAMINO

CARRION DE LOS CONDES, SPANJE

Niets op deze dinsdagochtend bij het stoffige dorpje Carrion de los Condes in Noord-Spanje wees erop dat de komende dag anders zou worden dan weer dat hete, eenzame gesjok door de uitgedroogde tarwevelden, net als de vorige dag en die daarvoor.

Mijn reis van 800 km langs de Camino de Santiago was begonnen in Zuid-Frankrijk. Ik stak de Pyreneeën over, haalde in Pamplona mijn pleisters uit mijn rugzak, verruilde in Logroño mijn zware wandelschoenen voor rode Nikes en schuifelde verder, elke dag eenzamer en ellendiger dan de vorige.

Natuurlijk had ik wandelaars ontmoet uit Europa, Australië, Zuid-Amerika en Azië, maar ik voelde me steeds meer geïsoleerd van de andere reizigers. Meestal at ik in mijn eentje, vaak vond ik kleine privéonderkomens in plaats van de refugios met slaapzalen waar de meeste pelgrims sliepen, en altijd wandelde ik alleen. Ik raakte steeds meer opgesloten in een zelfopgelegd isolement dat ik maar al te goed kende. Tijdens het eenzame wandelen had ik tijd om na te denken, te veel tijd. De gedachten die telkens weer terugkwamen waren varianten van dezelfde kwellende twijfel die me mijn hele leven had geteisterd. Maar nu, met alleen het ritme van mijn stappen als gezelschap, vond mijn verwarde geest geen afleiding. Elke dag overwoog ik deze

vruchteloze tocht te beëindigen en naar huis te gaan, maar ik liep verder.

Ongeveer halverwege de Camino komt de wandelaar op de hoge meseta met zijn eindeloze tarwevelden. Ineens zakte ik zonder aanwijsbare reden op mijn knieën en begon te huilen. Ik wist gewoon dat ik geen stap meer kon zetten op de manier waarop ik nu leefde. Er moest iets veranderen. Door mijn tranen heen zag ik een zwarte vogel rondcirkelen. Toen mijn tranen waren weggezakt, pakte ik mijn wandelstok, die ik in mijn razernij had weggegooid, en schuifelde verder.

De reis eindigt in Galicië, in het noordwesten van Spanje

Boven: pelgrims op de Camino de Santiago lopen door Sarria in Galicië

Het symbool van de Camino is een schelp

De volgende ochtend ging ik weer op pad. Het voelde alsof ik iets vergat, dus stopte ik om mijn rugzak te controleren. Ik had alles, maar het gevoel bleef. Na een uur lopen ging ik op een plank naast een schuur zitten om water te drinken. Ik was me bewust van een ongewone gevoeligheid voor mijn omgeving. Er stond een heel licht briesje. Toen daalde langzaam een besef in, alsof het uit de lucht kwam. En ik wist het.

Wat ik niet bij me had, wat ik die ochtend had achtergelaten, was iets wat ik al had zolang ik me kon herinneren, iets wat altijd zo aanwezig was geweest in mijn leven dat ik het pas miste toen het er niet meer was. Mijn angst, die altijd mijn aartsvijand en meester

was geweest, was ineens verdwenen. Ik voelde me zoals ik me nog nooit had gevoeld, en toch ervoer ik dat als diep vertrouwd. Ik voelde me wakker. En sindsdien is alles veranderd.

Door Andrew McCarthy

IN DE ARABISCHE WOESTIJN

LEGE KWARTIER, OMAN

Ik heb altijd meer van woestijnen gehouden dan van bergen, bossen en de zee. In woestijnreizen staan de basisingrediënten van het bestaan – drinken, wandelen en slapen – op de voorgrond. Er is een vreemde spiritualiteit in de stilte van de woestijn. Het is geen toeval dat Jezus, Mozes en Mohammed de woestijn ingingen om met de Almachtige te praten. Of dat Luke Skywalker Obi-Wan Kenobi vond in de dorre canyons van Tatooine.

Ik was al in vele woestijnen geweest, maar niets was echt te vergelijken met mijn bezoek aan Rub al-Khali: het Lege Kwartier. Het is de grootste zandwoestijn ter wereld, een gebied van glooiende duinen zo groot als Frankrijk, zonder steden, wegen of mensen. Ik was al door het Lege Kwartier gefascineerd sinds ik het als kind in de atlas van

mijn vader had gevonden: een groot stuk zonder letters in het hart van het Arabisch Schiereiland. Alsof er bij het drukken iets fout was gegaan.

Ik sloot me in de Omaanse stad Salalah bij een gids aan, en we vertrokken voor een rit van 6 uur het gebied in. Al snel waren we tussen de duinen: grote zandpartijen die eruitzagen als een woelige zee, bevroren in de tijd. In de middaghitte is de woestijn meedogenloos, omdat er dan geen enkele schaduw is. Rond zonsondergang sloegen we onze tent op en ik maakte een wandeling. Het Lege Kwartier manifesteerde zich anders, vriendelijker: de contouren van de duinen wierpen lange schaduwen, de kleuren werden zacht geelachtig en ik voelde het zand onder mijn tenen afkoelen.

Door Oliver Smith

Boven: kamelen zijn zowel vervoermiddel als voedsel voor woestijnreizigers
Onder: het Lege Kwartier in Oman strekt zich uit zover het oog reikt

De ervaring

Een verblijf op een levenloze plaats benadrukt dat je zelf in leven bent. En in onze drukke wereld gaf het zwerven door zo'n enorme leegte mij een heel waardevol gevoel van bevrijding.

De praktijk

Het Lege Kwartier is nadrukkelijk geen bestemming voor een woestijnbeginneling,

en eist elk jaar levens. Er is een aanzienlijk risico om te verdwalen, om vast te raken in zacht zand of drijfzand, of in een zandstorm terecht te komen. Het is essentieel om met een ervaren gids te reizen. Die moet een sleepkabel, scheppen, zandladders en andere nooduitrusting hebben. Een gps-apparaat en een satelliettelefoon zijn ook nuttig. Ga uit van vijf liter water per persoon per dag.

Het Lege Kwartier ligt verspreid over Saoedi-Arabië, Jemen, Oman en de Verenigde Arabische Emiraten, maar voor toeristen zijn er de meeste mogelijkheden in de VAE en Oman. In Oman bieden enkele bureaus, waaronder Arabian Sands Tours (arabiansandtourservices.com), meerdaagse tochten vanuit de havenstad Salalah aan. Je slaapt in traditionele Arabische tenten en eet 's avonds kamelenvlees en dadels. Voor een beter bereisbare woestijnreiservaring kun je bijvoorbeeld naar Wahiba Sands (ook in Oman) of Erg Chebbi in Marokko.

FIETSEND DE ANGST VOORBIJ

VAN MAROKKO NAAR GIBRALTAR

Ik moest stoppen met trappen. Niet vanwege de hitte. Niet om onderscheid te kunnen maken tussen de tranen en het zweet op mijn zonverweerde huid. Zelfs niet om lucht te happen en bij te komen. Ik stopte omdat de schoonheid

me te veel werd. Na de beklimming van een steile heuvel stakte mijn adem door wat wel een luchtspiegeling leek, of een houtsnede die tot leven was gekomen: pastelkleurige heuvels die zich in lagen tot in de verte uitstrekten.

Ik stopte ook om mijn emoties de vrije loop te laten. Nadat bijna negen maanden lang mijn vastberadenheid op de proef was gesteld, brokkelde mijn verdediging af. En ik vergoot trotse en angstige tranen omdat mijn fietsreis van 11.000 km van Marokko naar Gibraltar, helemaal rond de Middellandse Zee, bijna voorbij was. Ondanks alle waarschuwingen zouden mijn fietsmaten en ik ons doel bereiken.

Voor ons vertrek was ons herhaaldelijk gezegd dat we het nooit zouden overleven. En in elk land dat we aandeden, zeiden ze dat we niet verder moesten gaan omdat er na de volgende grens vreselijke misdaden tegen ons zouden worden gepleegd. En dat is dus nooit echt gebeurd.

In principe wisten we dat angst voor het onbekende percepties verstoort. Maar pas op die warme heuveltop beseftte ik hoe we in de praktijk werkelijk angst overwonnen hadden: onze eigen en die van anderen.

Door Ethan Gelber

De Rots van Gibraltar markeert het einde van het avontuur

Onder: sommige delen van de route van 11.000 km waren mooier dan andere: hier de kustlijn van Griekenland

Fietsend over de Spaanse grens voor de laatste loodjes

De ervaring

Soms moet je, hoezeer je anderen ook vertrouwt, koppig het door jou gekozen pad volgen, vooral wanneer hun zorgen over je welzijn in strijd zijn met jouw verlangens. Ik volgde hun raad deze keer niet op omdat ik wist dat de zorgen gebaseerd waren op ongefundeerde angst in plaats van op feiten.

De praktijk

Een epische fietstocht, lang in afstand en tijd, vereist planning, vooral wanneer je een missie hebt. Je krijgt te maken met fysieke uitdagingen, materiële obstakels en veel emotionele beroering. De fysieke uitdagingen zijn met de juiste training het makkelijkst te overwinnen. Je moet geen grote fietstocht beginnen als je niet weet hoe je lichaam reageert op langere tijd in het zadel.

De materiële obstakels zijn afhankelijk van de beschikbare middelen en de missie.

Als je je eigen reis kunt financieren, is er geen probleem. Als de ambitie van je reis, vastgelegd in een duidelijke missie of doel, groter is dan je middelen, moet je misschien gaan denken aan sponsoring, crowdfunding of andere manieren om aan geld te komen. Dit laatste gold bij onze reis rond de Middellandse Zee, die bijna drie jaar kostte om op touw te zetten, en waarvoor medewerking van veel lokale betrokkenen nodig was.

De emotionele beroering is het moeilijkst te beheersen, vooral als je familie en vrienden je liever niet zien gaan. Daarvoor heb je discipline en een verdedigingsmechanisme nodig. En die kunnen onverwachts instorten wanneer je missie bijna volbracht is en je op een hete dag ineens een prachtig uitzicht hebt.

NAAR DE 'VERLOREN STAD' VAN COLOMBIA

CIUDAD PERDIDA, COLOMBIA

'Doe geen moeite,' grinnikte mijn gids Miguel toen ik aan de rand van de woeste beek mijn schoenen wilde losmaken. Ik zou al snel merken dat je bij deze wandeling

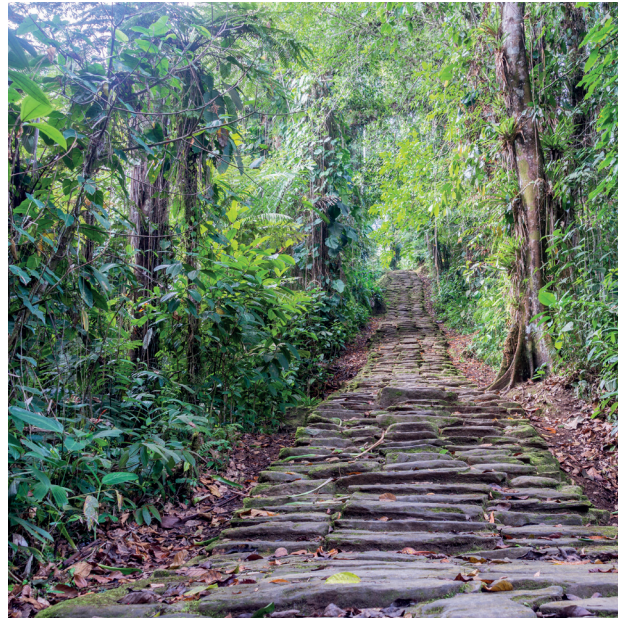
geen droge voeten houdt.

De wandelroute naar Ciudad Perdida, de beroemde 'verloren stad' van Colombia, jarenlang ontoegankelijk wegens drugsterrorisme in de regio, is onlangs heropend en ik kon de uitdaging niet weerstaan. Na drie dagen ploeteren in de onophoudelijke regen door de prachtige, maar meedogenloze jungle kwamen we aan bij de rand van de historische plaats die bij lokale stammen bekendstaat als Teyuna. Toen ik een oude, met mos bedekte stenen trap op liep, zag ik aan beide zijden cirkelvormige terrassen uitwaaiers als grote koraalriffen. Er lagen oude objecten, zoals enorme rotsblokken waarin kaarten gegraveerd waren, die eeuwenlang verwaarloosd waren tot ze in 1972 door schatzoekers werden 'herontdekt'. Het was volkomen uniek in vergelijking met andere oude ruïnes die ik had bezichtigd.

De houten gebouwen zijn allang weggerot, en Ciudad Perdida is uiterlijk niet zo spectaculair als Machu Picchu of Tikal, maar toen ik hier op deze mysterieuze, oude plek stond, verborgen in de jungle, zonder opdringerige verkopers, mensenmassa's en toeristische voorzieningen

(tenzij je de Colombiaanse militaire post meetelt), maakte het een veel krachtiger indruk. Ik genoot van de zeldzame, heerlijke smaak van puur, rauw avontuur.

Door Sarah Reid

De ervaring

Het kan geweldig zijn om reisiconen te bezoeken die je hebt gezien met duizenden verschillende Instagram-filters, maar hier merkte ik dat de minder bekende wonderen van de wereld soms veel meer bevrediging geven.

De praktijk

De 44 km naar Ciudad Perdida en weer terug wordt meestal in vier dagen gedaan. Een gids is vereist (zelfstandig wandelen is niet toegestaan) en tours zijn makkelijk te boeken in de nabijgelegen toeristenplaatsen Santa Marta en Taganga. De prijs ligt rond \$ 300, inclusief voedsel en basisaccommodatie (hangmatten of bedden in open hutjes). Het droge seizoen van december tot maart is de populairste periode om de tocht te doen, maar het kan in elke periode regenen.

Op de eerste ochtend rijd je in 2 uur met een jeep van Santa Marta of Taganga naar

het dorpje El Mamey voor de lunch, en vervolgens loop je in ongeveer 5 uur over een primitief pad door het oerwoud naar het eerste kamp. Dag twee is 9 uur zwoegen naar Paraiso Camp onder aan de trap naar de ruïnes (op ongeveer 1100 m hoogte), met onderweg pauzes om te zwemmen. Op dag drie sta je vroeg op om de ruïnes te verkennen. Dan loop je ongeveer 9 km terug en op dag vier ben je 's middags weer in El Mamey. Je moet alles wat je nodig hebt zelf dragen, dus neem zo weinig mogelijk mee op deze uitdagende, maar onvergetelijke reis.

Boven: Ciudad Perdida in Colombia is waarschijnlijk ouder dan het beroemdere Machu Picchu.

Links: de stenen trappen naar de stad werden in 1972 door lokale schatzoekers ontdekt

A large, stylized sunburst graphic in blue lines. Inside the sunburst are several small icons: a plane, a cloud, a bird, and a star. The number "100" is written in red inside the sunburst.

100 REIZEN DIE JE LEVEN VERANDEREN

Reizen heeft iets magisch. Het prikkelt de nieuwsgierigheid. Het inspireert en maakt je gelukkig. Reizen kan zelfs je leven veranderen. Door dit boek zul je de kracht van reizen ervaren, het zal je aansporen om anders over de wereld te gaan denken en vooral om zelf op reis te gaan. Naast inspirerende verhalen en schitterende foto's van Lonely Planet-experts vind je daarom ook allerlei praktische informatie voor de reis. Lees over de bijzondere ontmoeting met een berggorilla in Rwanda, het pure leven bij de gauchos in Patagonië en het verbijsterende inzicht op het eiland Vatulele in de Stille Oceaan bij het uitkijken over de zee.

9 789043 928557

www.kosmosuitgevers.nl

